

LA VIA A SEGUIR: LA MANIFESTACIÓ

treball

PROLETARIUS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 275 Barcelona, Juny 1966

Preu: 2 pts

DEL 1 DE MAIG I LA FESTA POPU- LAR A LES PLANES

CAL CONTINUAR IMPULSANT LA LLUITA DE MASSES

Mai com en aquests darrers temps havia aparegut amb tanta claredat el procés de descomposició de les formes feixistes del règim. Cada dia es produeix algun fet que palesa el retrocés continu de la dictadura i el progressiu avanç de les forces democràtiques.

Junt a les estructures feixistes que es desfan, apareixen i s'imposen germens robusts de les estructures de la futura democràcia. Un exemple il·lustratiu d'aquest procés complex el tenim en els organismes democràtics elegits i imposats pels estudiants de tot Espanya front als del Govern i que tenen expressions tan vigoroses com la de l'Assemblea Constituent de Sarrià i esdeveniments posteriors.

Altre tant està succeint en el moviment obrer. Durant molt de temps el Govern ha ignorat a les comissions obreres. Avui ja li és difícil posar en discussió l'existència d'aquestes. Es limita a esgrimir l'argument de que no són legals. Però en la situació actual, quin pes paralitzador pot tenir aquest argument? Molt poc quan veiem que 200 enllaços, jurats i obrers es reuneixen a la casa dels sindicats de Barcelona, als nassos mateixos dels jerarques, per a decidir la celebració del Primer de Maig. Quan veiem que les comissions, arreu d'Espanya, es reuneixen, signen documents amb llurs noms i cognoms, presenten plataformes reivindicatives, senten les bases, sense ambigüitats, del Sindicat unit i independent que els treballadors necessiten.

Tot el que publiquen els diaris després de la nova Llei de Premsa, amb tot i les limitacions que subsisteixen, és un reflexe de l'efervescència política que regna a Espanya. Editorials, comentaris, declaracions, no amaguen la profunda inquietud i angúnia que els inspira aquesta situació, presagi d'un pervindre que no voldrien. « ABC » escrivia no fa gaire; « ...Nuestro país marcha a un ritmo acelerado hacia coyunturas críticas... »

D'aquesta situació política dinàmicament canviant a Espanya, Catalunya n'és potser avui la il·lustració més clara.

La classe obrera, que és l'element decisiu de l'acció popular, acaba de donar un alt exemple de combativitat i d'iniciativa fent del Primer de Maig una jornada de caràcter obert, públic, como no l'havia tingut altres anys. Però junt als treballadors, coincidint en un mateix combat, lluiten magníficament els estudiants per un sindicat democràtic, per la reforma universitària; i els intel·lectuals, els advocats, la part més avançada de l'Església... Al camp, especialment entre els avicultors i ramaders, es desenrotlla un àmpli moviment de protesta.

En defensa dels estudiants es pronuncien comissions obreres, sacerdots, intel·lectuals, professors. Solidaritzant-se amb els sacerdots brutalment apallissats per ordre d'Ibañez, apareixen documents de desenes d'organitzacions i d'intel·lectuals catòlics. Des de les troncs, gran nombre de capellans expressen la seva reprovació a la política repressiva del Govern i la seva identificació amb la lluita del poble.

Es tota la població la qui es mobilitza d'una o altra manera contra la dictadura. Es tot el poble que exigeix llibertats, democràcia. I ho exigeix donant la cara, proclamant-ho públicament. Aquest és el tret distintiu de les lluites que s'estant desenrotllant.

El procés de descomposició del règim no hi ha força capaç de deturar-lo. Nogensmenys, per molt desfeta i debilitada que estigui, la dictadura no caurà per si sola. Els nous avanços cap al triomf de la democràcia requereixen un desenvolupament encara més gran de la lluita en tots els fronts, un més gran esforç polític i organitzatiu entre les masses, més audàcia i iniciativa, una gran sensibilitat política per a copsar i aprofitar totes les conjuntures susceptibles de fer avançar el combat per la llibertat.

Una batalla immediata i d'incalculable importància la constituïran les eleccions sindicals (1).

La reapertura de la Universitat de Barcelona i la lluita pel conjunt de reivindicacions que plantejen estudiants i professors, constitueixen un altre front important.

Il·ligat a l'acció obrera i universitària, amb la participació del més ampli vano de sectors socials, personalitats i organismes, la lluita contra la repressió, contra les detencions, processaments, multes i altres sancions punitives, ha de constituir part important de totes les accions de masses.

La participació en la lluita de tantes i tan variades forces polítiques i socials, que van des dels treballadors fins a nuclis importants de catòlics, inclosos sacerdots, ha de facilitar, a la vigília del trenta aniversari del començament de la guerra civil, l'entesa i la col·laboració de totes les forces d'oposició al règim per tal d'exigir l'amnistia, el cancel·lament de la guerra civil i per tal d'elaborar un programa que ofereixi una sortida democràtica al règim.

(1) veure pàgina 3.

El Primer de Maig s'ha celebrat destacadament en nombroses ciutats, viles i pobles d'Espanya: a Madrid hi ha hagut concentració popular a la Casa de Campo; a Bilbao manifestació a la Gran Via; a Sevilla manifestació de la Catedral a la Plaza Nueva; a San Sebastià manifestació al Boulevard; a El Ferrol concentració davant de la casa Sindical; a Màlaga concentració a la Plaza de la Constitución; a Mieres concentració al Parque Jovellanos; a Candelària (Tenerife), concentració d'obrers i camperols de tots els punts de l'illa; al Puerto de Santa Maria manifestació amb dues pancartes; a Guadalajara reunió de germandat i col·loqui; a Tarragona, presència davant dels Sindicats Verticals... En nombroses poblacions han estat editades i difoses octavilles, fulles i altra propaganda, s'ha celebrat d'una o altra manera la Jornada del Treballadors segons els mitjans de cada lloc.

A continuació donem alguns reflexes de la celebració del 1 de Maig a Barcelona on, enguany, les manifestacions han ultrapassat amplament les d'altres anys en contingut i ressonància:

(veure p. 2)

LES ACTITUDS DIGNES ...Y LES ALTRES

El dia 11 de maig, la policia dissolia amb brutalitat una manifestació de sacerdots que es dirigia silenciosament a entregar una protesta al cap de la Brigada Político-social de Barcelona. L'incident tingué ressonància mundial i les seves conseqüències i repercussions segueixen ocupant una part de l'actualitat nacional.

No és el primer enfrontament entre forces repressives i sacerdots o altres religiosos, ni l'únic incident públic del règim amb sectors catòlics, però sí el més greu que s'hagi produït fins ara —i no desestimem la gravetat de l'assalt al convent dels pares caputxins de Sarrià—, i sí la primera vegada que té lloc i és brutalment escamesa per les forces repressives una manifestació de carrer composta de sacerdots.

A Catalunya hem conegut ja abans detencions i judicis contra sacerdots i altres catòlics, l'expulsió de Dom Escarré i altres monjos del monestir de Montserrat, l'apallissament de catòlics, i entre ells sacerdots, per bandes de « boines rojes » consentides per la policia, l'assalt i destroça del mobiliari del Forum Vergès, l'expulsió de Lleida del Director de les Congregacions Marianes pel seu propi Bisbe, el ja mencionat assalt al convent de Sarrià... i en passem. Cal dir que el fenomen no és exclusiu de Catalunya: la llista de deportacions d'eclesiàstics, interrogatoris, detencions, multes, judicis i altres repressions contra sacerdots i dirigents d'organitzacions catòliques, per no parlar de militants obrers, seria avui llarga. I és a « Ju-

(passa a p. 2)

(ve de p. 1)

ventud Obrera », butlletí de les JOC, a qui la policia, amb consentiment del Bisbe de Madrid, a destruït 40.000 exemplars del butlletí, total de l'edició del número corresponent al Primer de Maig.

No ens trobem, doncs, davant d'un fenomen casual, isolat: La part més conscient, més dinàmica de l'Església espanyola està trencant els anacrònics marcs reaccionaris i s'esforça per atansar-se al poble i caminar junt a ell.

En el vell camí tortuós, en la mateixa via que duu al Bisbe de Lleida Monsenyor Del Pino a expulsar de la diòcesi al Pare Gabernet i a difamar-lo públicament a través de la premsa, l'Arquebisbe Modrego es nega a condemnar explícitament l'agressió policíaca, es nega a acudir en defensa dels sacerdots agredits i fins intentà refusar audiència als capellans i altres religiosos que acudien al Palau Episcopal a expressar llur indignació i protesta. La Jerarquia superior de l'Església espanyola, en el quadre oficial del Secretariat de la Conferència Episcopal, tracta d'ofegar la protesta popular i el moviment de solidaritat en la mateixa base de l'Església donant la raó a la policia i condemnant implícitament als sacerdots manifestants...

Monsenyor Modrego i Monsenyor Del Pino, Arriba y Castro y el Secretariat de la Conferència Episcopal col·lectivament, com « Solidaridad Nacional » « ABC », « YA » i altres instruments de propaganda arrapats a un passat del qual es neguen a sortir, en actuar com han actuat arrel dels incidents del 11 de maig han pres, una vegada més, posició a favor dels Creix i Ibañez Freire, dels Camilo Alonso i altres Eymar, del Tribunal d'Ordre Públic, del franquisme, en definitiva, i amb ell del manteniment de la violència i la repressió contra el poble com a norma de Govern i garantia d'escandalosos privilegis.

Però els treballadors, els estudiants, els intel·lectuals i altres homes i dones que lluiten a l'avantguarda de l'oposició democràtica a la dictadura, estan al costat dels

LA MANIFESTACIO AL PASSEIG DE GRACIA

Des de dies abans, representacions de treballadors discutien i es posaven d'acord per a la celebració de la Festa del Treball. La III Assemblea General, de més de 200 enllaços, jurats, vocals i altres treballadors de les Comissions Obreres, celebrada al replà del tercer pis del local de la CNS, va aprovar, signar i entregar als jerarques, tan rabiosos com impotents, el document que contenia les consignes centrals de la celebració del 1 de Maig:

SALARI DIGNE PER A TOTS ELS TREBALLADORS.

SINDICAT DEMOCRATIC.

DRET DE VAGA.

LLIBERTAT PER A TOTS ELS DETINGUTS PER HAVER DEFENSAT ELS DRETS DELS TREBALLADORS.

Una crida reproduïnt aquest document va ésser amplament difosa en nombroses empreses i barris. Però la gran aflluència de treballadors a la manifestació del 30 té el seu origen en la magnífica reunió del dia 25 als sindicats. Es a dir: en el caràcter obert, ampli, de la convocatòria i organització de la jornada.

A Terrassa, el Comitè Local del PSU va difondre una crida als obrers i obreres de la vila, a la joventut, per anar a celebrar, junt a la classe obrera de Barcelona, la Jornada del Treball a Les Planes: A la Maquinista, a La Hispano Olivetti, a la Macosa, Pegaso, Can Illa, i altres fàbriques i empreses, es van distribuir octavilles convocant aleshores els treballadors a la manifestació del dia 30

caputxins de Sarrià, dels religiosos que manifestaven a la Via Laietana, dels sacerdots i seglars amb els quals coincideixen a les manifestacions de carrer, dels obrers i dirigents catòlics que comparteixen la lluita de les comissions obreres, dels creients amb o sense hàbit que amb ells signen els mateixos documents de reivindicació, de denúncia o de protesta, que amb ells s'oposen al règim de repressió i violència, que junt amb ells estan enterrant les seqüeles de la guerra civil i construint el clima de convivència, de diàleg creador que el nostre país necessita i exigeix.

al Passeig de Gràcia i a la Gran Festa dels Treballadors, a Les Planes, el dia 1.

Malgrat les pressions del Ministeri de Fraga, la premsa n'ha fet notícia de la manifestació: « Manifestación disuelta... Ligeros incidentes... intento de manifestación... », titulaven els diaris. Només « La Vanguardia » del Conde de Godo, a contracorrent, la negava dient que « ...No se efectuó la anunciada manifestación... », en lletres ben petites.

La mobilització policíaca desmenteix a « La Vanguardia »; alguns han comptat fins a trenta i quaranta jeeps; tres cotxes; bomba; centenars de policies, tots els de la « social »... Des del P.M. de la « Jefatura » un Tinent Coronel dirigia per ràdio les operacions, detalls que parlen significativament de l'envergadura de l'operació necessària per a frenar l'entusiasme dels milers d'obers, homes i dones, d'estudiants, i altres ciutadans que tingueren a cor sumar-se a la manifestació obrera.

« A les cinc de la tarda ja es veïnen grups que anaven d'un costat a l'altre... », explica un obrer. Un altre afegeix; « Els crits de Llibertats! Assassins!, es sentien per tot arreu... » Relata un altre que « ...s'ha cridat tremendament: Llibertat!, Llibertat! Els grisos han carregat i aleshores s'els ha apostrofat; Assassins!, Llibertat! Han arribat dos autobusos plens de manifestants i han començat a cridar... » Tots coincideixen; « A les 7 de la tarda era un formiguer de tants manifestants que demanaven les reivindicacions; un millor salari; dret de vaga i llibertat sindical; llibertat d'associació, tal com deïen les consignes de les octavilles... »

El gros de la manifestació estava del carrer Aragó en amunt fins a la Diagonal, baixant i pujant per les dues andanes del Passeig de Gràcia i carrers laterals. Però arribà a baixar fins a la Plaça de Catalunya i davant del « Corte Inglés » un cor de veus entonà rítmicament Llibertat !... Sindical !... Llibertat!... Sindical!...

CAP A LES PLANES..!

De Barcelona, de Sabadell, de Terrassa i d'altres poblacions veïnes van acudir els treballadors a la festa de Les Planes: no hi van faltar intel·lectuals i estudiants amb les seves cançons i poesies; alguns sacerdots també van fer acte de presència.

Un que hi era no pot amagar la seva emoció tot explicant la diada: « ...la joventut comunista va llençar al vent el seu himne i visques a la joventut, Visca la URSS, Fora els lianquis, fora els assassins, llibertat sindical, visques a la llibertat... Les dones cridaven al compas dels aplaudiments... I una altra vegada es va cantar la Internacional! Aquest 1 de Maig quedarà en el meu record per sempre més! ...Després va arribar la Guardia Civil; un Capità, un sergent i dos jeeps... »

Res hi fa! Un jove, encara entusiasmat, explica: « ...Cap allà a les onze una orquestra va començar a interpretar cançons. Paral·lelament, una multitud va entonar l'himne de la joventut, i Cuba sí, lanqui no, l'himne soviètic, « Vietnam, estem amb tu »... Es cridà Fora l'Imperialisme!, Visca el Vietnam!, Visca la Democràcia!, Fora la Dictadura!, Volem Llibertat!, Mori Franco!, Visca Passional!, Visca la Joventut Comunista!, Visca el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya i del Partit Socialista Unificat de Catalunya...! »

Un treballador valora així la jornada: « Des d'ara es pot dir que els treballadors i el poble de Barcelona han fet del 1 de Maig una gran jornada d'unitat i de lluita de la llibertat i la democràcia. Fa més complet el valor polític d'aquesta jornada la presa de posicions d'alguns sectors de l'Església, concretament d'alguns periodistes i particularment el sermó de mossèn Josep Maria Gonzales Ruiz, a la Parroquia de San Francesc de Sales... »

Com diu la Declaració del Comitè de Barcelona del PSU:

« L'èxit de la celebració popular del 1 de Maig a Barcelona és degut en gran part al caràcter públic de la seva preparació, que senyala un progrés de gran abast en les formes de lluita contra la dictadura i en el desenvolupament del moviment antifranquista. »

Davant dels treballadors de Barcelona es planteja ara treure els fruits d'aquesta experiència promouent arreu formes obertes de lluita no solament per un salari mínim vital amb escala mòbil i les altres reivindicacions econòmiques, sinó també per les llibertats sindicals i polítiques.

En aquesta via, el Comitè de Barcelona del PSU de Catalunya crida als treballadors barcelonins a prestar una atenció particular a la lluita per l'augment del salari mínim interprofessional i a la preparació de les properes eleccions sindicals, convocades pels jerarques franquistes pel 19 de setembre proper. »

AMPOSTA

AIXI S'HA FIRMAT EL NOU CONVENI COL·LECTIU

A finals d'abril, en una reunió que s'allargà fins a les dues de la matinada, es va arribar a un acord entre la Secció Social i la Patronal per renovar el Conveni de l'any passat. Els jornals quedaven establerts en 250 pts. per treballs a l'arroç i en 200 pts. per treball a l'horta, secà i Sindicat de recs.

Dies després, quan tot semblava arreglat, la Patronal, encapçalada pel cacic Josep Maria Margalef, va adoptar una tàctica dilatòria i no acabava de firmar-se res. La Social, pressionada pels jornalers, va demanar una altra reunió però els membres de la Patronal van sortir amb l'excusa de que el Conveni només era vàlid pel temps de plantada, resposta que caigué com una bomba damunt dels treballadors.

El 9 de maig, una comissió de jornalers es va presentar al Sindicat i va demanar una entrevista amb la Secció Social: « Per a què la voleu? », demanaren els jerarques. « A vosaltres no us hem de donar cap explicació », replicaren els jornalers; « volem veure als nostres representants i discutir amb ells ».

La reunió es va fer el dia 10 al mateix Sindicat: Hi estaven presents la comissió de jornalers, la Secció Social i tots els caps de colla de la població. Van acordar:

Degut a que la patronal no ha respectat els acords d'ambdues parts en allò que fa referència al Conveni, la part Social considera aquest sense vigència. En conseqüència, d'ara en endavant es sortirà a treballar sobre la base de 350 pessetes a la plantada i sega; 300 pessetes a la birba i 200 pessetes a l'horta, secà i la resta de treballs agrícoles...

Quan se'n va enterar, la Patronal s'en va enriure. Però quan va comprovar que la gent, si volia plantar, tenia que pagar les 350 pessetes o no trobava ningú, el riure se'ls estroncà i es va

mourer gran rebombori: El President de la Germanat va ésser cridat a Tarragona; el de la Secció Social fou convocat per l'Alcalde i pel President de la Cambra Arroquera, que el van amenaçar per intimidar-lo. Però els treballadors van continuar sortint a treballar per 350 pessetes... o no treballaven.

La Patronal va convocar a tota pressa una nova reunió. Allà van fer cap els jerarques sindicals, els membres de la Secció Social, la comissió de treballadors, els caps de colla, i fins l'Alcalde i el Jefe Sindical Comarcal. Aquesta vegada el Conveni es va firmar i amb altres afegitures que no figuraven en el primer projecte però necessàries per als treballadors: Per exemple que la Mutualitat Agrària pagui 150 pessetes diàries a tot treballador que s'accidenti i que el Conveni, enlloc de firmar-se el mes de maig sigui firmat el mes de gener...

El Conveni, tal i com ha quedat, situa els jornals dels treballadors agrícoles d'Amposta en els següents preus:

Plantada i sega	250 pessetes
Birba	225 pessetes
Treball a l'horta	200 pessetes
Treball a secà i especials	200 pessetes
La resta de treballs	175 pessetes
I en el Sindicat de recs es cobrarà;	
Treball a l'aigua (4 hores)	150 pessetes
Jornada de treball en sec	200 pessetes
Treball en carreteres	175 pessetes

L'augment respecte de l'any anterior ha estat de 25 pessetes diàries per a tota mena de treballs. La jornada a Amposta pels treballs del camp es de 7 hores, malgrat els esforços dels patrons per imposar les 8 hores.

S'ha comprovat una vegada més que les decisions les hem de prendre nosaltres mateixos, els treballadors, diuen els jornalers d'Amposta.

CORRESPONSAL.

REAPERTURA TOTAL DE LA UNIVERSITAT RECONeixEMENT DEL SINDICAT DEMOCRATIC

A la constitució del Sindicat Democràtic dels estudiants de la Universitat de Barcelona; a les manifestacions d'adhesió i solidaritat dels altres districtes d'Espanya; al suport de les personalitats més destacades de la cultura, les arts, les lletres; de religiosos, advocats, classe obrera; a les mostres de simpatia popular envers la valenta lluita dels estudiants i professors pel seu Sindicat Democràtic, per la Reforma Democràtica de la Universitat, el Govern replica amb càrregues de la Policia Armada, amb detencions, apertura d'expedients, expulsió d'estudiants i suspensió de professors (90 estudiants sancionats; 18 professors sospesos, solament a Barcelona), amb insults i versions difamatòries a la premsa, ràdio i televisió, amb la clausura de la Universitat, amb la negativa obstinada i brutal a restablir la normalitat universitària.

El responsable directe, reconegut i públicament denunciat, de la pèrdua probable per a nombrosos estudiants de tot un Curs d'estudis, amb tot el que això suposa d'esforços i sacrificis per a ells, i sovint també per a llurs famílies, és el Govern, són les Autoritats, i a Barcelona molt concretament el seu representant i policia delegat Rector Garcia Valdecasas.

Els Professors no numeraris al Ministre d'Educació :

EXCELENTISIMO SEÑOR MINISTRO EDUCACION NACIONAL MADRID

DESACERTADA GESTION SEÑOR RECTOR DOCTOR GARCIA VALDECASAS HA ORIGINADO GRAVÍSIMA SITUACION UNIVERSIDAD BARCELONA STOP DICHA GESTION HA CULMINADO MIERCOLES VEINTISIETE ABRIL AUTORIZANDO ENTRADA RECINTO UNIVERSITARIO FUERZA PUBLICA QUE HA GOLPEADO BRUTALMENTE ESTUDIANTES SIN DISTINCION HABITO NI SEXO Y PROFESOR FILOSOFIA REVERENDO DOCTOR ALVAREZ BOLADO SACERDOTE JESUITA COMPAÑERO NUESTRO Y SOLICITANDO CIERRE UNIVERSIDAD STOP TODO ELLO NOS MUEVE A PEDIR A VE INMEDIATO CESE ACTUAL TITULAR RECTORADO REAPERTURA UNIVERSIDAD RECONOCIMIENTO SINDICATO DEMOCRATICO ESTUDIANTES Y SOBRESEIMIENTO TODA CLASE DE EXPEDIENTES STOP SOLICITAMOS AL MISMO TIEMPO AUDIENCIA A VE STOP SALUDANLE RESPETUOSAMENTE... »

Segueixen les firmes de 67 professors no numeraris de la Universitat de Barcelona.

37 Catedràtics a Garcia Valdecasas :

Junt aquest expressiu telegrama, cal citar ja que no tenim suficient espai per a reproduir-la, la extensa i expressiva carta que han signat 37 catedràtics de la Universitat de Barcelona. En ella s'expressa la gravetat de la situació creada i la necessitat « ...d'arbitrar una via per al diàleg entre autoritats i estudiants... »

Les solucions que els catedràtics preveuen són; ratificar en llurs funcions als estudiants que, de fet, representen als seus companys; que sigui recollida l'experiència adquirida pel professorat i les suggerències de les associacions estudiantils i, són llurs propis mots; « ...les mesures sol·licitades comporten lògicament la solució d'expedients i sancions per activitats de caràcter sindical... »

El 1 de Maig a Tarragona

El divendres, dos dies abans de la Festa del Treball, van ésser escampades per Tarragona gran quantitat de fulles cridant a la població a manifestar-se davant de la Delegació dels Sindicats. Policia Armada, els de la secreta, la Guardia Civil, voltaven i patrullaven el dia 1 pel lloc de la concentració des de molt abans de l'hora indicada. No obstant, en grups més o menys nombrosos, els treballadors tarragonins arribaven fins a la CNS, s'hi paraven una estona i després tornaven a circular. Per tots els carrers del veïnat hi havia gent a l'aguait i els comentaris reflectien no poca satisfacció davant d'aquesta primera celebració pública, modesta però veritablement popular, del Primer de Maig a Tarragona sota el franquisme.

ESTUDIANTS

La fermesa dels estudiants i professors davant de la repressió; la solidaritat dels altres districtes universitaris d'Espanya; la projecció i repercussió nacional de la lluita estudiantil i universitària, les experiències alienadores que comporta per a la lluita de la classe obrera, dels intel·lectuals i altres capes de la població contra els instruments feixistes de govern, les expressions populars de simpatia i solidaritat, de protesta, que les accions universitàries han promogut, han obligat a les autoritats a ordenar l'apertura, però exclusivament per a examens de fi de Curs, de la Universitat de Barcelona, i a fer posar en llibertat a molts dels estudiants que estaven a la presó, tot i mantenint amenaçadorament el processament judicial ordenat contra nombrosos nois i noies i la presència del Jutge especial instructor a Barcelona.

Davant d'aquesta situació, que estudiants i professors denunciaven enèrgicament, el Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona ha fet pública a través del Butlletí Informatiu, la postura d'exigir:

- « 1) La reapertura total de la Universitat, i no única i exclusivament en ordre a la celebració dels examens;
- 2) El sobreseïment de tota mena d'expedients i posar terme a l'activitat del Jutge Instructor;
- 3) La immediata ordre de llibertat per als nosotres companys detinguts;
- 4) La reposició en els seus llocs dels professors sancionats amb la pèrdua d'empleo i sou;
- 5) Acabar definitivament amb les brutalitats portades a cap per la policia;
- 6) El reconeixement del nostre Sindicat, com únic mitjà d'arribar a la plena normalitat de la vida universitària.

Barcelona, 14 de maig del 1966. »

Es entorn d'aquests punts, que en essència reflecteixen també les demandes de professors i catedràtics i que compten amb la comprensió i el suport generals, que s'estandardrà i vigoritzarà l'acció de tota la Universitat.

NECROLOGICA

El proppassat 17 d'abril va morir a l'exili, a la població francesa de Morlaix (Finistère), el camarada Josep Odena, pare de la inolvidable Lina Odena. Tenia 82 anys. Nombrosos camarades i amics, espanyols i francesos van acudir a l'enterrament que presidien els dos fills del camarada Odena, Santiago i Maria.

TREBALL, i per mitjà d'ell tot el Partit, els hi expressa amb aquest motiu el seu condol.

UNA GRAN BATALLA CONTRA LA DICTADURA

« ...La convocatòria de les properes eleccions sindicals proporciona una magnífica base legal per a organitzar obertament assemblees de treballadors a les empreses, als sindicats i en altres llocs, a fi i efecte de discutir tots els problemes que es relacionen amb aquestes eleccions. Les disposicions oficials en materia electoral estableixen que els treballadors han de tenir la possibilitat de reunir-se per a designar llurs candidats per als llocs d'enllaços sindicals. Organitzar assemblees de treballadors per tal de preparar les eleccions sindicals és, doncs, una activitat legal que els obrers d'avantguarda han de dur a terme per damunt dels obstacles que pretenen oposar-los-hi els patrons i els funcionaris sindicals franquistes.

Davant de la fallida inevitable dels sindicats verticals, els jerarques franquistes estan maniobrant per a imposar com enllaços sindicals i vocals jurats de les principals empreses a homes seus en els quals esperen recolzar per a procedir a una reforma externa dels sindicats que, conservant el caràcter d'aquests en tant que instrument del Govern i dels patrons, els dongui una apariència menys repugnant. D'ací que els jerarques parlin molt poc en públic de les eleccions i maniobrin en secret per tal de que aquestes siguin una simple mascarada destinada a legalitzar les seves trafiques.

L'interès dels treballadors està, contràriament, en lliurar des d'ara una autèntica campanya electoral oberta que ajudi a impulsar les lluites reivindicatives, a estendre i consolidar el moviment de les Comissions Obreres i a aconseguir que surtin elegits com enllaços sindicals i vocals jurats els millors lluitadors obrers.

Milers d'enllaços sindicals, vocals jurats d'empresa i membres de seccions socials fidels a llur classe, actuant d'acord o sota la direcció de les Comissions Obreres, constituïrien —junt amb elles— una força capaç de mobilitzar a la majoria de la classe obrera i de convertir-se en la palanca decisiva de la lluita per la democràcia. Ocupar amb treballadors fidels a llur classe els llocs a designar en les properes eleccions sindicals és la via per a precipitar l'ensorrament dels Sindicats Verticals i per a caminar cap a la creació d'una central sindical única de classe, independent i democràtica, dels treballadors espanyols.

La celebració d'assemblees de treballadors a fi i efecte de designar els candidats per enllaços sindicals i per a elaborar les reivindicacions a presentar i defensar des d'ara a cada empresa, constituïrà el millor mitjà per a superar les tendències abstencionistes i per a fer de la campanya electoral una gran batalla contra la dictadura... »

(De la Declaració del Comitè de Barcelona del PSU de Catalunya després del 1 de Maig.)

Amb creixent intensitat i clara tendència cap a la generalització a nivell nacional, esclaten accions en forma de protesta, de plataforma reivindicativa, de declaracions públiques col·lectives, de manifestacions de carrer, de vagues i altres formes d'atur de la producció, de rebutj obert a obeir l'autoritat de certes estructures oficials i de constitució, desbordant la legalitat franquista, de noves estructures representatives, democràtiques... Cada sector social té avui plantejades o es prepara a plantejar d'una o altra manera reivindicacions essencials, que són altres cops de fuet contra el règim de dictadura.

Aquest florir d'accions de masses es produeix desbordant la capacitat franquista actual de repressió: Prou que tracta el Govern d'ofegar el doll de reclamacions i protestes mitjançant l'acció policíaca; el poder efectiu de repressió de la dictadura no és allò que era —i aquesta és una de les característiques que mostren la descomposició del règim—, i a l'acció repressiva hom replica amb la reacció de més en més acusada de conjuntar forces, grups i persones en un mateix moviment, en un sol clam que s'està convertint, que és ja, realment, una reivindicació nacional: S'ha d'acabar amb la repressió; s'ha d'acabar amb la violència policíaca com a resposta al plantejament pacífic de reivindicacions que la vida mateixa de

L'AMNISTIA, EXIGENCIA NACIONAL

mostra abastament que son inel·ludibles.

La denúncia de la repressió, l'oposició oberta i decidida al principi mateix de la resposta repressiva com « argument » de govern, porta aparellat, en les condicions del nostre país, un plantejament més general: Cal acabar d'una vegada i per sempre amb les seqüeles de la guerra civil, amb la violència armada com a sistema de govern, amb l'esperit i la pràctica, que els franquistes s'entesten en mantenir vigent, de la divisió dels espanyols en els vells bàndols i conceptes del 1936-39.

Resulta monstruós, com remarcava Gregori Lòpez Raimundo a la reunió de militants d'abril, que als trenta anys de la guerra civil encara no s'hagi promulgat a Espanya una Amnistia. L'Amnistia seria un primer pas cap al cancel·lament definitiu de les seqüeles de la guerra civil. I aquest, no en podem dubtar, és un anhel pregonament sentit per les masses.

Aquest anhel queda vigorosament expressat, en moments com els actuals, quan els treballadors manifesten sota la consigna de llibertat per a tots els obrers empresonats per haver defensat els seus interessos; quan els universitaris situen a nivell nacional l'acció en exigència de que siguin alliberats

els estudiants detinguts i aixecades totes les sancions a estudiants i professors; quan els sacerdots de Barcelona manifesten i suporten les càrregues de la Policia Armada per anar a expressar al propi cap de la Brigada Político-Social la protesta per les brutalitats dels seus agents contra els detinguts i quan ressona de més en més indignat el clam nacional de protesta per les brutals intervencions de la força pública contra les manifestacions ciutadanes.

Es a nivell nacional, sense distinció de posició social, ideologia o tendència política, llevat el reduït nucli de recalitrants franquistes, que es manifesta la repulsa a la violència: Cal, doncs, conjuntar els esforços de tota aquesta oposició en una ampla acció nacional que, amb motiu del proper trenta aniversari del començament de la guerra civil exigeixi que aquesta, les seves seqüeles de divisió dels espanyols en vencedors i vençuts, repressió, violència, enterrament de les llibertats, exclusió de la vida nacional de nombre d'espanyols condemnats a l'exili, etc., sigui definitivament closa.

A aquest efecte, una ampla acció nacional per l'Amnistia tindria grans repercussions: Com diu la Declaració d'abril 1966 del Comitè Central del P.S.U. de Catalunya: « ...La conjunció de les forces antifranquistes a favor de l'Amnistia pot servir de poderós estímul al procés d'unitat d'aquestes ».

En ocasió dels trenta anys del començament de la guerra civil, cal fer un esforç acrescut per tal de situar la reivindicació d'una Amnistia General en el centre mateix de les reivindicacions polítiques. Ningú hauria de desentendre's d'aquesta tasca. Cadascú en el seu pla social, professional, d'acord amb les possibilitats i particularitats pròpies del món del treball o de l'estudi, de la creació intel·lectual o artística, tots aquells que poden fer-se escoltar han de reclamar l'Amnistia General per als presos i exiliats polítics, i això acudint a tota mena de recursos —peticions, escrits col·lectius, cartes als diaris, visites, colloquis, assemblees—, tant legals com extra-legals, per tal de donar a la lluita per l'amnistia veritables dimensions de masses.

Treball de masses, acció de les masses, vol dir actuar decidida i obertament, en el nou estil de les comissions obreres, de les assemblees dels treballadors i dels universitaris, de la celebració de diades com la del 1 de Maig a Barcelona i Les Planes. L'acció nacional per l'Amnistia cal que sigui això; una acció ampla, decidida, oberta, de masses.

El plantejament de la necessitat i contingut de l'Amnistia, del concepte que en tenim d'ella els comunistes, de les mesures concretes que es pot i s'haurien d'adoptar en cada lloc per a pressionar a les autoritats de cara a la seva promulgació, per a fer que prenguin part en ella tots aquells que poden fer-se escoltar, heus ací altres tantes questions que poden ésser a la base de debats, de discussió en reunions obertes, de tema per a articles i comentaris a les publicacions d'organismes professionals, de centres culturals, recreatius i altres: heus ací una reivindicació que cal que s'enarbori amb decisió, massivament, en ocasió dels trenta anys del començament de la guerra civil.

FE D'ERRATA

En la síntesi de la intervenció de J. Roman a una reunió de militants, publicada en el numero 273 de TREBALL, corresponent al mes d'abril, un error de composició feia un paràgraf intel·ligible: Allà on comença (en el capítol sobre el reforçament del Partit « ...que ajuden amb els seus donatius, etc. » ha de dir: « ...que ajuden amb els seus donatius als presos polítics i signen al peu de nombroses peticions, per l'Amnistia, contra els abusos i injustícies de la dictadura, per la pau, contra les bases americanes a Espanya... »

LA BURGUESIA NO MONOPOLISTA CONTRA LES RESTRICCIONS CREDITICIES

Des de principis de l'any en curs, el Govern està prenent secretament mesures d'estabilització: Ultra l'augment de certs impostos i la importació de productes agraris, han estat reduïts els crèdits de la Banca privada per a 1966, limitant-ne la taxa d'expansió al 17 per 100 sobre la xifra en vigor a finals de l'any passat, la qual cosa representa una restricció important si tenim en compte que la taxa mitja de creixement creditici dels darrers cinc anys ha estat de l'ordre del 22,4 per 100. L'augment del crèdit bancari en el primer trimestre del 1966 ha estat inferior al del mateix període del 1965, i representa un creixement únicament del 1,36 per 100. Això és degut a que els dipòsits bancaris presenten una baixa absoluta de 7.022 milions de pessetes en el primer trimestre del 1966, enfront d'un augment de 550 milions de pessetes en el mateix període del 1965. Aquest fenomen es veu encara agreujat per l'anul·lació o ajornament dels crèdits oficials que l'Estat havia concedit al sector privat, a més de que, aquest any, les empreses no monopolistes no tenen accés als crèdits de l'Estat.

La Borsa reflecteix el clima existent de pessimisme i desconfiança, amb persistent apatia en els negocis i baixes espectaculars dels valors. L'índex general de cotització de les accions ha arribat al punt més baix des del 1949. Les accions bancàries i les elèctriques que fins ara havien resistit, coneixen ja els efectes de la situació. « ABC » del 1-5-66, donant-ne compte, comentava: « ...Si a les causes que han produït aquesta setmana l'extensa caiguda de preus no s'hi troba un remei immediat —sobretot a les restriccions de crèdit—, la Borsa coneixerà dies encara pitjors... »

El Govern franquista i la burgesia monopolista són els responsables directes d'aquesta situació; les dificultats existents no han sorgit espontàniament sinó que responen a una política econòmica orientada a beneficiar interessos de classe. Allò a que oficialment s'en diu correccions conjunturals són, en realitat, un segon pla secret d'estabilització que perjudica directa i principalment a la classe obrera i al poble treballador, a la petita i mitjana empresa i, també, a les grans que no estan sota el control de la Banca. El « Banco Atlántico », en el seu informe sobre la conjuntura econòmica, de maig del 1966, senyala que: « ...oficialment s'ha dit que s'havia procedit a aixecar el peu de l'accelerador; el sector privat creu, en part, que s'ha « trepitjat el fre », i algunes publicacions han parlat de « mesures secretes », « 2ª Pla d'estabilització », etc... ».

Les grans empreses de la burgesia monopolista no pateixen les conseqüències de les restriccions creditícies, doncs funcionen dintre de l'òrbita d'influència o control dels grans bancs. En canvi, la petita i mitjana empresa, creient en les promeses d'una política econòmica sancionada i avalada pel Govern i en els compromisos de crèdits otorgats als

elements productors enrolats en les tasques del desenrotllament econòmic, han consentit esforços importants per a la modernització dels equips industrials o agraris i, de cop, es troben amb llurs possibilitats financeres limitades i supeditades a la voluntat dels bancs, que els neguen els descomptes de les lletres de canvi. En aquestes condicions, es veuen abocades a estats de tresoreria greus i, sovint, a la incapacitat de fer front als compromisos adquirits. Per a moltes d'elles això representa el colapso que empeny a la fallida.

La situació de la petita i mitjana empresa esdevé, doncs, de més en més crítica sota la pressió del capital monopolista. « Fomento de la Producció » del 1-4-66, escriu que l'any passat, a Barcelona, 187 firmes, de les quals 100 tèxtils, tancaren les portes i 103 suspengueren temporalment llurs activitats. Es tenen notícies de que el mes d'abril darrer, certes empreses s'han trobat en dificultats per pagar els salaris a llurs obrers.

Un moviment d'indignació i protesta està en desenvolupament, ha començat a Barcelona i s'ha estès a Biscaia i altres indrets d'Espanya. El descontentament és molt amarg i general entre la burgesia no-monopolista. « ABC » del 24-4-66 dona compte d'una nota de la Comissió Permanent del Consell Nacional d'Empresaris, que analitza la « ...difícil situació de l'empresariat davant de la restricció de crèdits... » i demana la suspensió de les mesures que —diu— no tenen per efecte « ...sinó agreujar una situació que reclama la major delicadesa. Les amputacions sobre malalts febles —continua— han provocat en no poques ocasions la mort del pacient ».

No hi ha cap dubte de que les mesures d'estabilització agreujaran les condicions de vida dels treballadors i les dificultats de les empreses, car està clar que el Govern vol fer pagar el preu del redressament econòmic als treballadors i poble en general, àdhuc, repetim, a la burgesia no monopolista.

El règim, responsable de la situació actual, no pot abordar la solució dels problemes de l'economia nacional perquè, per a fer-ho, es precisen canvis profunds de caire polític, estructural i econòmic-social, que només poden ésser aplicats en un quadre democràtic. Es comprèn, doncs, que la solució rau en l'eliminació de la dictadura i el restabliment de les llibertats democràtiques.

En aquesta direcció devem unir els nostres esforços. La burgesia no-monopolista també pot i ha de fer-ho, al costat del poble, fent sentir el seu propi pes, lluitant en el si dels seus estaments econòmics i organismes professionals i plantejant al règim, enèrgicament, les reivindicacions que corresponen als seus interessos.

Albert Salou, maig 1966.